

Τα μεγάλα καράβια βουλιάζουν από μικρές τρύπες.

Οι Ανώτατοι Άχρηστοι
της Ηρώδου του Αττικού.

Τα διαρκή εγκλήματα
των Προέδρων της Δημοκρατίας της μεταπολίτευσης.

Βλέποντας κάποιος τον πανικό των Βρυξελών, που, ως νέοι κονκισταδόρες κατακτητές, "απαιτούν" ακόμα και τη γραπτή "συναίνεση" των κομμάτων της αντιπολίτευσης στο καταστροφικό Μνημόνιο, δεν μπορούμε να αγνοήσουμε τα πραγματικά δεδομένα μιας αληθινής τραγωδίας: Την τραγωδία της κατάλυσης του Συντάγματος της μόνον κατ' όνομα πλέον Ελληνικής Δημοκρατίας. Καταλύεται το Σύνταγμα και ο ρόλος των κομμάτων μέσω αυτής της απαίτησης των ξένων επικυρίαρχων. Καταργείται ο ρόλος της αντιπολίτευσης και μέσα από αυτήν υπονομεύεται ο συνολικός ρόλος της Βουλής. Γιατί; Γιατί μια κομματική ηγεσία πιέζεται από εξωτερικούς και μη θεσμικούς παράγοντες να "δεσμευτεί", ώστε να μην εκτελέσει το καθήκον της και ταυτόχρονα αυτή η "δέσμευσή" της μεταφέρεται παράνομα και στη Βουλή.

Το ερώτημα, λοιπόν, που τίθεται, είναι εύλογο. Με ποια ιδιότητα ένας "κομματάρχης" μπορεί με την "υπογραφή" του να "δεσμεύσει" τις αποφάσεις των μελών της Βουλής των Ελλήνων; Από πού κι ως πού ένας κομματάρχης, όπως ο Σαμαράς, μπορεί με την "υπογραφή" του να "βεβαιώσει" τους ξένους "δανειστές" μας ότι η Βουλή των Ελλήνων θα πάρει τις αποφάσεις που τους βολεύουν; Από πού κι ως πού ένας "κομματάρχης" μπορεί να σταματήσει να εξυπηρετεί τα λαϊκά συμφέροντα, προκειμένου να εξυπηρετηθούν κατά προτεραιότητα τα συμφέροντα των "δανειστών" μας. Από πότε - και βάσει ποιου νόμου - οι Έλληνες βουλευτές "ψηφίζουν" ό,τι δεσμεύεται ο κομματάρχης τους; Στα κρυφά μπορεί αυτό να γίνεται στο βαλκανικό "Μπανανιστάν", αλλά επισήμως ποτέ δεν περιφέρθηκε ένα τέτοιο δεσμευτικό "χαρτάκι" ...Ούτε ο "γαλατάς" Καρατζαφέρης δεν θα μπορούσε ν' αναγνωρίζει σε ένα τέτοιο κωλόχαρτο το παραμικρό νομικό κύρος.

Κι όμως... αυτό το άθλιο και εγκληματικό "προσπαιτούμενο" για μια δήθεν σωτήρια δανειακή "δόση" μάς το ζήτησαν τα κουτορνίθια από τις Βρυξέλες ...Τα παιδιά του βαρβαρισμού και της λάσπης ...Τα άθλια υποκείμενα της ανθρώπινης ύπαρξης ...Ο Πρωθυπουργός του Λουξεμβούργου ...Ενός Λουξεμβούργου, το οποίο υπάρχει ως κράτος, απλά γιατί συμφέρει τους διεφθαρμένους ισχυρούς αυτού του κόσμου να υπάρχει μια καλή "κρυψώνα" κλοπιμαίων ...Ενός Λουξεμβούργου, το οποίο το μόνο που έχει προσφέρει στην ανθρωπότητα είναι μερικά δωμάτια με θέα ...Ενός Λουξεμβούργου, το οποίο έχει ως εθνικό του σύνθημα το ..."Ευχόμαστε να παραμείνουμε αυτό που είμαστε", χωρίς ποτέ να έχει εξηγήσει στον κόσμο ή στον εαυτό του το τι ακριβώς είναι και γιατί δεν πρέπει ν' αλλάξει.

Αυτού του "σημαντικού" κρατιδίου ο Πρωθυπουργός ζητάει να καταλυθεί η πιο διάσημη δημοκρατία του Πλανήτη. Να καταλυθεί η ελληνική δημοκρατία για κάποια χρέη σε τοκογλύφους ...Ένας Πρωθυπουργός, που τη δημοκρατία τη γνωρίζει όσο του επιτρέπουν τα "βρακιά" του Μεγάλου Δούκα του Μεγάλου Δουκάτου του "Τιποτεστάιν" ...Άλλος ένας "σοσιαλιστής" από τους πολλούς, που σήμερα απασχολούν τον κόσμο με τις "ευαισθησίες" τους ...Όπως ο Μουμπάρακ, ο Σάλεχ, ο Μπεν Αλί, ο Άσαντ, ο Κράξι, αλλά και ο "δικός" μας ο Γιωργάκης ...Ο "πρόεδρος" τους.

Σήμερα - και μπροστά στην τραγωδία που βιώνει το ελληνικό έθνος - μπορούμε να έχουμε μια πραγματική εικόνα του τι ακριβώς συμβαίνει. Το ελληνικό "σκάφος" βουλιάζει αβοήθητο, γιατί απλούστατα έχουν "απασφαλιστεί" όλες οι ασφαλιστικές δικλείδες του. Το ελληνικό "σκάφος" βυθίζεται, γιατί ο λαός έχει προδοθεί εκ των έσω. Η πολιτική εξουσία εκτελεί τις εντολές των τοκογλύφων και καμία εξουσία δεν λειτουργεί όπως προβλέπει το Σύνταγμα, προκειμένου να ελέγξει τους προδότες. Ταυτόχρονα έχουν ανοίξει "τρύπες" στο "σκάφος" και μπάζει από παντού "νερά". Μια τέτοια "τρύπα" είναι και η Προεδρία της Δημοκρατίας. Εκεί όπου έπρεπε να προστατεύεται το Σύνταγμα από τους "δολιοφθορείς", δεν υπάρχει καθόλου "άμυνα". Ο Πρόεδρος προφανώς έχει να κάνει άλλες δουλειές. Όταν δεν "μαλώνει" τους Τούρκους, μάλλον ασχολείται με το μανικιούρ ...Μπορεί και να στεναχωριέται ο "σοσιαλιστής" της Ηρώδου του Αττικού με την ατυχία του ομοϊδεάτη και συναγωνιστή Ντομινίκ.

Αποτελεί πλέον μια βεβαιότητα ότι η θητεία στην προεδρία του νυν Προέδρου της Δημοκρατίας δεν εξελίσσεται κάτω από τις καλύτερες συνθήκες. Στην πραγματικότητα δεν ξεκίνησε καν υπό υποφερτές συνθήκες. Το πρώτο πράγμα, το οποίο έγινε αντιληπτό άμα τη εμφανίσει του νυν Προέδρου, ήταν η παντελής ανεπάρκειά του στο επίπεδο της δημοκρατικής "παιδείας". Δεν είχε καν γνώση του ίδιου του Συντάγματος. Τι σημαίνει αυτό; Ο Παπούλιας δεν είχε καν "αντίληψη" της λειτουργίας του ίδιου του Πολιτεύματος, στο οποίο θ' αναλάμβανε τον υψηλότερο ρόλο. Ήταν ένας υποψήφιος "πρωταγωνιστής", ο οποίος δεν γνώριζε καν τα "λόγια" του ρόλου του. Γιατί το λέμε αυτό; Γιατί με το "καλημέρα" έδειξε την παντελή άγνοιά του για το "παιχνίδι" της Δημοκρατίας.

Με το που ανακοινώνεται η "υποψηφιότητά" του από τη Νέα Δημοκρατία, "συγκινήθηκε" τόσο πολύ, που ξέχασε ότι "παίζει" σε "παράσταση" και ότι πρέπει να σεβαστεί τον ρόλο του. Ως γνήσιος κομματικός Πασόκος - και θεωρώντας σίγουρη την ψήφο των "φρουρών" της "Αλλαγής" - έσπευσε να δηλώσει την ευγνωμοσύνη του στο πρόσωπο του Καραμανλή, όχι επειδή τον επέλεξε ως υποψήφιο, αλλά επειδή τον "τοποθέτησε" στη θέση του Προέδρου της Δημοκρατίας. Προεξόφλησε δηλαδή την εκλογή του από το σώμα της Βουλής. Ως γνήσιο "τέκνο" του κομματικού κράτους - και έχοντας δηλαδή στρεβλή άποψη περί της δημοκρατίας - "ξέχασε" την "παράσταση" και άρα και τον "ρόλο" του. "Ξέχασε" ότι δεν "ευχαριστούμε" έναν ιδιώτη για τη θέση του Προέδρου, αλλά περιμένουμε - έστω και υποκριτικά - την "απόφαση" της Βουλής ...Της Βουλής, που, εξαιτίας όλων αυτών των πολιτικών εγκλημάτων, "κομματικοκρατείται" και λειτουργεί φασιστικά, υπηρετώντας όχι τον λαό, αλλά τους "εντολείς" του Παπούλια και των ομοίων του.

Όμως, η άγνοια του Παπούλια δεν σταμάτησε εκεί. Συνεχίστηκε και στην επόμενη φάση ...Συνεχίστηκε και μετά την "εκλογή" του από τη Βουλή ...Όταν "συγκινημένος" άκουσε την Πρόεδρο της Βουλής να του ανακοινώνει ένα αποτέλεσμα, το οποίο μέχρι τότε το γνώριζε μόνον ο Θεός, εφόσον η ψηφοφορία στη Βουλή είναι μυστική ...Τόσο "μυστική", που ο Παπούλιας "κερνούσε" ως "Πρόεδρος" ημέρες πριν. Τι έγινε σ' εκείνη τη διαβόητη ανακοίνωση; Η Πρόεδρος της Βουλής τού "ανακοίνωσε" την απόφαση της Βουλής να τον διορίσει Πρόεδρο της Ελληνικής Δημοκρατίας και ταυτόχρονα του "αποκάλυψε" ότι θα περιοριστούν τα εθνικά μας σύνορα, τα κυριαρχικά μας δικαιώματα ως λαού και τα δικαιώματα των πολιτών ως άτομα. Του "ανακοίνωσε", δηλαδή, ότι θ' αναλάβει "επικεφαλής" ενός κράτους περιορισμένης ανεξαρτησίας ...Ενός κράτους, που, για να τα "υποστεί" όλα αυτά, θα πρέπει πρωτίστως να καταλυθεί το Σύνταγμά του.

Εδώ ακριβώς βρίσκεται και το λεπτό σημείο. Στον άνθρωπο αυτόν, ο οποίος επιλέχθηκε να "φυλάττει" το Σύνταγμα, ανακοινώθηκε ότι θα "αλωθεί" το Σύνταγμα επί των ημερών του. Η ίδια η Πρόεδρος της Βουλής τού ανακοίνωσε ότι θα καταλυθεί το Σύνταγμα στην εποχή που ο ίδιος θα είναι ο ανώτατος πολιτειακός άρχων και άρα "φύλακας" του Συντάγματος και ο ίδιος - ως Δημοκράτης - δεν αντέδρασε καν. Δεν έκανε αυτό, το οποίο επιβάλει ο ρόλος του ως απλός πολίτης και όχι ως Ανώτατος Άρχων, ο οποίος πληρώνεται για ν' αντιδρά ...Όπως επιβάλει ο συνταγματικός του ρόλος. Να πει το εξής απλό: ...Εφόσον

κανένας τέτοιος περιορισμός δεν προβλέπεται από το Σύνταγμα, ΕΓΩ, ως Ανώτατος Πολιτειακός Άρχων, δεν θα ανεχθώ καμία αλλοίωσή του. Θα θυσιαστώ για τον λαό μου, αλλά αυτή η "αλλαγή" δεν θα γίνει επί των ημερών μου.

Είδαμε τίποτε τέτοιο; Όχι βέβαια. Ο "δανειστής" του Ανδρέα, προκειμένου να πάρει τη θεσούλα του, δεν έβγαλε "κιχ". Σήμερα βλέπουμε τα αποτελέσματα της θητείας του. Αυτός, ο οποίος δεν έβγαλε "κίχ" όταν έπρεπε να μιλήσει, δεν έκανε και "κιχ" όταν έπρεπε να ενεργήσει. Σήμερα επιβεβαιώνεται πανηγυρικά η "προφητεία" της Μπενάκη, εφόσον επί των ημερών του περιορίζεται η εθνική μας ανεξαρτησία και απειλούνται μέχρι και τα σύνορα της χώρας. Σήμερα, στη διάρκεια της θητείας του Καρόλου, περιφέρονται στην Ελλάδα οι πάσης φύσης σφετεριστές της ...Από τους δανειστές και τοκογλύφους μέχρι την ερντογανική συμμορία, η οποία κάνει "ιδιωτικές" επισκέψεις-περιοδείες στη ελληνική Θράκη με τη συνοδεία Τούρκων υπουργών.

Για να καταλάβει ο αναγνώστης τι συμβαίνει, θα πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά. Η σημαντικότητα της θέσεως του Προέδρου είναι μεγάλη, γιατί είναι ο μόνος παράγοντας, ο οποίος μπορεί να "σπάσει" τη διαπλοκή της εκτελεστικής εξουσίας με αυτήν της νομοθετικής. Είναι σημαντικός ο ρόλος του, γιατί απλούστατα η υπογραφή του Προέδρου είναι η "τελευταία" υπογραφή ...Είναι η τελευταία υπογραφή προτού ένα νομοσχέδιο της Βουλής γίνει νόμος του κράτους και επιβληθεί στους Έλληνες. Από τη στιγμή που τα κόμματα ελέγχουν τόσο την κυβέρνηση όσο και την κοινοβουλευτική πλειοψηφία, ευνόητο είναι ότι πρέπει να ελέγχονται στην περίπτωση που θα θελήσουν να υπερβούν τα όρια, τα οποία προσδιορίζονται από το Σύνταγμα.

Τον κίνδυνο αυτόν τον καταλαβαίνουμε σήμερα περισσότερο από ποτέ, γιατί βρισκόμαστε στο έλεος μιας προδοτικής συμμορίας, η οποία παραδίδει γη και ύδωρ σε ξένους άρπαγες, που παριστάνουν τους δανειστές μας. Γιατί λέμε ότι παριστάνουν τους δανειστές μας; Γιατί μέχρι τώρα παρίσταναν τους διαφθορείς μας. Τώρα πέρασε η ώρα της διαφθοράς και ήρθαν για τις εισπράξεις. Αφού διέφθειραν όλα τα "σκουπίδια" της πολιτικής ηγεσίας τις τελευταίες δεκαετίες, τώρα ήρθαν να εκβιάσουν αυτά τα "σκουπίδια", προκειμένου να μας αρπάξουν τη λαϊκή περιουσία. Αφού έβαλαν αυτά τα "σκουπίδια" να υπερδανειστούν άχρηστα χρήματα, τα οποία τα ξοδέψαμε σε άχρηστα προϊόντα των "δανειστών" μας, ήρθαν σήμερα να απαιτήσουν το "σπίτι" μας.

Από αυτήν τη "διαπλοκή" και τη συνεργασία μεταξύ των συνενόχων εγκληματιών μπορεί να μας προστατεύσει μόνον το Σύνταγμα. Όμως, το Σύνταγμα είναι μόνον ένα κείμενο. Πώς μπορούν να μας προστατεύσουν απλές λέξεις και γράμματα; Εδώ ακριβώς βρίσκεται το λεπτό σημείο. Στο σημείο αυτό αποκαλύπτεται η ισχύς του Προέδρου της Δημοκρατίας. Ο Πρόεδρος, όταν αντιληφθεί πως κάτι ύποπτο ή περίεργο συμβαίνει με έναν νόμο, δεν υπογράφει. Όταν αντιληφθεί ότι ένας νόμος είναι "διάτρητος" και οδηγεί στην ασυδοσία των πολιτικών - οι οποίοι μπορεί να είναι και προδότες - , δεν υπογράφει. Έχει δικαίωμα εκ της θέσης του και εκ του ρόλου του να μην τον υπογράψει.

...Δεν έχει σημασία πώς θα το αντιληφθεί. Δεν έχει σημασία αν αφουγκραστεί την κοινή γνώμη ή δώσει σημασία σε δημοσιεύματα ή ενημερωθεί από κάποιους πολίτες. Σημασία έχει ότι, αν αντιληφθεί πως κάτι δεν "συνάδει" με τον συνταγματικό νόμο, μπορεί να αρνηθεί την υπογραφή του. Αυτή η άρνηση είναι το υπέρτατο "όπλο" του. Ο Πρόεδρος δεν είναι αυτός, ο οποίος θα κρίνει τον υποψήφιο νόμο ...Δεν είναι αυτός, ο οποίος θ' αποφανθεί για τη συνταγματικότητά του. Ο Πρόεδρος είναι αυτός, ο οποίος σε μια τέτοια περίπτωση θα παραπέμψει τον νόμο αυτόν στον "ειδικό" ...και αυτός είναι η δικαστική εξουσία. Με τον τρόπο αυτόν - και εντελώς ομαλά - εμπλέκεται και η τρίτη κυρίαρχη εξουσία στον έλεγχο των κρατούντων.

Από εκεί και πέρα φεύγει η ευθύνη από τον Πρόεδρο και πηγαίνει στη δικαστική εξουσία. Αν αυτή αποφανθεί για τη συνταγματική ορθότητα του νόμου, "καλύπτει" τον Πρόεδρο και στην ουσία παίρνει την ευθύνη. Γι' αυτόν τον λόγο ο Πρόεδρος απαγορεύεται να έχει "θέση" και "άποψη". Απαγορεύεται, γιατί είναι δυνατόν, εξαιτίας της "θέσης" ή της "άποψής" του, να κάνει τα στραβά "μάτια" και αυτό είναι εγκληματικό για τη θέση του. "Θέση" και "άποψη" μπορούν να έχουν αυτοί, οι οποίοι κρίνονται για τις "θέσεις" και τις "απόψεις" τους από τον λαό ...Αυτοί οι οποίοι παράγουν πολιτική και είναι οι πολιτικοί. Ο Πρόεδρος δεν παράγει πολιτική ...Απαγορεύεται να παράγει πολιτική, γιατί δεν ψηφίζεται από τον λαό γι' αυτήν τη δουλειά.

Ο Πρόεδρος ψηφίζεται από τους βουλευτές, για να προστατεύει το Σύνταγμα από τις εξουσίες, οι οποίες θα μπορούσαν να το παραβιάζουν. Αυτός, ο οποίος παράγει πολιτική, "ταξιδεύει". Μέσα στο "ταξίδι" του πειραματίζεται και δοκιμάζει. Ο Πρόεδρος είναι "φύλακας" και οι φύλακες δεν ταξιδεύουν. Οι φύλακες ούτε πειραματίζονται ούτε δοκιμάζουν. Τους προσφέρεται κάτι να το φυλάσσουν και αυτό είναι το καθήκον τους. Ούτε κρίνουν ούτε προσπαθούν να βελτιώσουν αυτό, το οποίο τους παραδίδεται προς φύλαξη. Αυτά όλα είναι πράξεις πολιτικές και ως τέτοιες αφορούν τους πολιτικούς. Αν, δηλαδή, ο "οδηγός" πολιτικός είναι αυτός, ο οποίος κρίνει το πού θα πάμε, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας είναι αυτός, ο οποίος μαζί με τη δικαστική εξουσία αποφασίζει για το πού δεν μπορούμε να πάμε ...Είναι αυτός, που, όταν υποπεύεται ότι ακολουθούμε λάθος "δρόμο", ενημερώνει τον κατά τον νόμο υπεύθυνο για τη νομιμότητα, που είναι η δικαστική εξουσία.

Έχει αναρωτηθεί κανένας γιατί η Προεδρία της Δημοκρατίας βρίσκεται πάντα στο απυρόβλητο; Γιατί οι πάντες εκθειάζουν τους Προέδρους της Δημοκρατίας; Γιατί τόσο τα κόμματα όσο και τα ΜΜΕ συμφωνούν μόνιμα και απόλυτα για την "ποιότητά" τους; Και μόνον πονηρά να σκεφτεί κάποιος, μπορεί να βγάλει τα συμπεράσματά του. Από τη στιγμή που είναι "καλοί" για τα κόμματα ή τα ΜΜΕ, είναι "κακοί" για τον κόσμο, ο οποίος ληλατείται από αυτά. Απλά πράγματα. Αρκεί να σκεφτεί κάποιος το εξής απλό; Πώς φτάσαμε στη σημερινή "κατάντια"; Πώς φτάσαμε στο σημείο να απειλούμαστε να χάσουμε την εθνική μας ανεξαρτησία; Πώς φτάσαμε στο σημείο να έρχονται οι λογιστές των "δανειστών" μας και να μας προσβάλουν μέσα στην ίδια την πατρίδα μας;

Αυτό ήταν το τελικό αποτέλεσμα της άθλιας μεταπολίτευσης ...Της μεταπολίτευσης, που, μέσα από τον ολέθριο κομματισμό, δημιούργησε τη διαπλοκή, η οποία λεηλάτησε τα πάντα, μας οδήγησε στον υπερδανεισμό και από εκεί άνοιξαν οι πόρτες για τους δανειστές μας. Υπάρχει κανένας, που να μην γνωρίζει την πορεία του ολέθρου; ...Όλοι τη γνωρίζουν. Οι κομματάνθρωποι από βολεμένοι πολιτικοί έγιναν κλέφτες επιχειρηματίες και στη συνέχεια αυτοί οι ίδιοι έβαζαν το κομματικό κράτος να δανείζεται υπέρογκα ποσά, για να κλέβουν τα ανάλογα. Στο τέλος ήρθε ο "λογαριασμός" και τον "έσπρωξαν" στο μόνιμο "κορόιδο". Είναι τόσο σίγουροι για την αδυναμία του λαού ν' αντιδράσει, που έχουν το θράσος να λένε ότι ..."μαζί τα φάγαμε".

Σ' αυτήν την πορεία του "ολέθρου" ποια ήταν η συμβολή, που είχαν οι "καλοί" μας Πρόεδροι; Στην πορεία του πλουτισμού του Μπόμπολα, για παράδειγμα, πόσο συνέβαλαν αυτοί οι Πρόεδροι, ώστε να γράφει "διθυράμβους" γι' αυτούς το "Έθνος"; Οι "καλοί" Πρόεδροι της μεταπολίτευσης τι σχέση έχουν με όλα αυτά; Ο "καλός" Καραμανλής τι σχέση είχε με όλα αυτά; Ο επίσης "καλός" Στεφανόπουλος τι σχέση μπορεί να έχει με όλα αυτά; Ο επίσης "καλός" Παπούλιας τι σχέση έχει με όλα αυτά; Ως πολιτικοί και πρώην βουλευτές κι οι τρεις, πόσο καλά μπορούσαν να υπηρετήσουν τον ρόλο τους; Στοιχειωδώς να επιχειρήσει κάποιος να τους κρίνει, μπορεί να τους "καταδικάσει" με συνοπτικές διαδικασίες.

...Μπορεί να τους καταδικάσει σε "θάνατο", εφόσον όχι μόνο δεν αγωνίστηκαν τίμια για τη υπεράσπιση του Συντάγματος, αλλά επέτρεψαν συνειδητά την κατάλυσή του ...Επέτρεψαν την κατάλυση θεμελιωδών διατάξεών του. Οι άνθρωποι αυτοί εγκλημάτησαν πολλάκις και πλειστάκις κατά του ελληνικού λαού. Έκαναν ό,τι βόλεψε τη "διαπλοκή" και απλά "δούλευαν" τον λαό, παίζοντας με τα αισθήματά τους. Ο "Μακεδόνας" Καραμανλής "έπαιζε" την παράσταση των δακρύων με το "Μακεδονικό". Ο Στεφανόπουλος "έπαιζε" τον "Τουρκοφάγο". Και ο Κάρολος παίζει τον αυτοκράτορα "Ακιχίτο", ο οποίος ζητάει από τον "λαό" του να υπομένει το "ανυπόφορο". Όλοι τους "ηθοποιοί" σε μια παράσταση προδοσιών και εγκλημάτων κατά του λαού και της δημοκρατίας.

Απλά πράγματα. Δεν υπερβάλουμε στο παραμικρό. Όσοι δεν ήταν προδότες, ήταν στην κυριολεξία άχρηστοι για τον ρόλο που ανέλαβαν ...Οι πάντες "φύλακες" απόντες, όταν ο λαός τούς χρειαζόταν, για να σταματήσει η διαπλοκή μεταξύ της εκτελεστικής και της νομοθετικής εξουσίας. Πού βρισκόταν ο "μεγάλος" Καραμανλής, όταν τα δύο μεγάλα κόμματα - που ακόμα και σήμερα μονοπωλούν την εξουσία - παραβίαζαν το Σύνταγμα, εξασφαλίζοντας τεράστιες χρηματοδοτήσεις από τον κρατικό προϋπολογισμό; Όταν ο Ανδρέας διόριζε με "μέσον" τους πρασινοφρουρούς και "άλωνε" το κράτος, με το ίδιο "μέσον" δεν γινόταν και ο Καραμανλής Πρόεδρος; Όταν ο Ανδρέας με κρατικά χρήματα "έχτιζε" το ιδιωτικό κομματικό του "μαγαζί", με τα ίδια χρήματα δεν έφτιαχνε και το "μαγαζί" του Καραμανλή; Συνένοχοι λοιπόν τόσο αυτός, που άρπαζε τα χρήματα του δημοσίου ως Πρωθυπουργός, όσο κι αυτός, ο οποίος έπρεπε να τον ελέγχει ως Πρόεδρος.

Το ίδιο έγκλημα συνεχίστηκε και με τον "Κωστή" ...Τον δήθεν "καλό" και σχεδόν επαγγελματία "τουρκοφάγο" Πρόεδρο. Πού βρισκόταν εκείνος ο "καλός" Πρόεδρος, όταν η διαπλοκή ξέσκιζε το ελληνικό "κορμί" και μοιραζόταν τα "ιμάτιά" του; Επί των ημερών του δεν ψηφίστηκαν όλοι οι νόμοι, που μας έφεραν στη σημερινή αθλιότητα; ...Οι νόμοι, οι οποίοι επέτρεπαν στους εκδότες να γίνουν και εργολάβοι του δημοσίου; ...Οι νόμοι, οι οποίοι επέτρεπαν τις απευθείας αναθέσεις έργων στις εταιρείες των Χριστοφοράκων; ...Οι νόμοι, οι οποίοι επέτρεπαν στους υπουργούς να τους ευνοούν, γιατί δεν κινδύνευαν από τιμωρίες; Στα χρόνια του "καλού" Στεφανόπουλου δεν ψηφίστηκαν οι εξώφθαλμα φασιστικοί και αντισυνταγματικοί νόμοι περί "Βασικού Μετόχου" και περί "Ευθύνης Υπουργών"; Μήπως αυτοί οι νόμοι ήταν η πολιτική "αντιπαροχή", που έβαλε ο τότε πολιτικά "τελειωμένος" και πανελληνίως ταπεινωμένος Στεφανόπουλος, για να πάει από το σπίτι του στο Παλάτι της Ηρώδου του Αττικού;

Επί των ημερών του καταλύθηκε το Σύνταγμα με τους "τρομονόμους" και τις παράνομες δίκες των "τρομοκρατών". Επί των ημερών του δεν ξεκίνησε το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας; Επί των ημερών του άνοιξαν τα κομματικά "τρωκτικά" τα δημόσια ταμεία. Επί των ημερών του είχαμε παρεμβάσεις της εξουσίας στην οικονομία και οδηγηθήκαμε στο έγκλημα του χρηματιστηρίου. Επί των ημερών του δεν ελέγχθηκαν τα ΜΜΕ και δημιούργησαν το σημερινό άθλιο μονοπώλιο εταιρειών και προσώπων, που λυμαίνεται τα πάντα. Επί των ημερών του φτάσαμε στο σημείο να μην καταλαβαίνουμε πότε τα δελτία ειδήσεων είναι τέτοια και πότε είναι απλά διαφημιστικά σποτ. Επί των ημερών του δημιουργήθηκε η "διαπλοκή", που μονοπωλεί τα πάντα. Γι' αυτόν τον λόγο ήταν "αγαπητός" τόσο στα κόμματα όσο και στα ΜΜΕ. Γι' αυτόν τον λόγο τον "δέξιό" Κωστή τον "λάτρευε" το "σοσιαλιστρικό" ΠΑΣΟΚ του Σημίτη. Μπορούμε να συντάξουμε μια ολόκληρη λίστα συνταγματικών εγκλημάτων, τα οποία διαπράχθηκαν στη θητεία του ...Εγκλήματα, τα οποία διαπράχθηκαν την ώρα που αυτός έκανε προπόσεις στις λέσχες αξιωματικών ανά την επικράτεια.

Τα ίδια δεν αφορούν και τον δήθεν "συνετό" Παπούλια; ...Αυτόν, που, όταν δεν μαλώνει "ανέξοδα" τους Τούρκους, μάς προτείνει να φερθούμε λογικά και να πληρώσουμε τους "δανειστές" μας; ...Αυτόν, που μας ζητάει να φερθούμε με τιμιότητα απέναντι σε άτιμους τοκογλύφους; ...Αυτόν, που με μισθό χιλιάδων ευρώ ζητάει θυσίες από ανθρώπους που σχεδόν πεινάνε; Θα υπήρχε Μνημόνιο, αν η Ελληνική Δημοκρατία είχε πραγματικό Πρόεδρο; Πού βρισκόταν ο Παπούλιας, όταν γινόταν η προδοσία και η παράδοση της χώρας στους ξένους; Δουλειά δική του δεν είναι να υπογράφει τους Νόμους που ψηφίζει η Βουλή; Γνώριζε ή δεν γνώριζε ότι δεν αρκούσε για το Μνημόνιο η ψήφος των 150 βουλευτών; Το Μνημόνιο είναι απλός νόμος που απαιτεί απλή πλειοψηφία ή μήπως είναι διεθνής Συμφωνία που απαιτεί την ενισχυμένη πλειοψηφία των 180 βουλευτών; Γιατί τον υπέγραψε αδιαμαρτύρητα και δεν τον έστειλε στα Ανώτατα Δικαστήρια, ώστε να κριθεί η συνταγματικότητά του;

Αυτή δεν είναι η δουλειά του Προέδρου; Γιατί τον πληρώνουμε με εκατομμύρια; Για να είναι διακοσμητικό στοιχείο; Για να περιφέρει τη χοληστερίνη του στις παρελάσεις; Γιατί να κάνουν οι διάφοροι επιστημονικοί σύλλογοι αυτό, το οποίο ήταν εξαρχής δουλειά του να κάνει; Γιατί να τρέχουν αναρμόδιοι πολίτες —και μάλιστα με δικά τους έξοδα - να προστατεύσουν το Σύνταγμα και όχι ο καθ' ύλην - και μάλιστα ακριβοπληρωμένος - αρμόδιος; Δεν ντρέπεται, όταν βλέπει απλούς πολίτες να πηγαίνουν στα Συνταγματικά Δικαστήρια τούς νόμους της σημερινής δοσιλογικής Κυβέρνησης; Δεν νιώθει την ανάγκη να πάει να πνιγεί, όταν βλέπει πολίτες να υπερασπίζονται το Σύνταγμα μόνον και μόνον από αγάπη για τη Δημοκρατία; Δεν βλέπει ότι δεν "βρέχει", αλλά ότι τον "φτύνουν" εκατομμύρια πολιτών; Πώς υπέγραψε τον νόμο εκείνο, ο οποίος επιτρέπει στον "τζιτζιφιόγκο" Παπακωνσταντίνου να παρακάμπτει το σύνολο της Βουλής και να δανείζεται και να πουλάει ό,τι θέλει μέσα στην πατρίδα μας;

Αντιλαμβανόμαστε πως όλοι αυτοί οι "καλοί" Πρόεδροι όχι απλά δεν αποτελούν λύση για το πρόβλημά μας, αλλά στην πραγματικότητα είναι μέρος του προβλήματος ...Είναι μέρος του προβλήματος της διαπλοκής. Απλά εξυπηρετούν τη διαπλοκή με διαφορετικό τρόπο, για διαφορετικούς λόγους από διαφορετική πλευρά ...Και πάλι εξαιτίας των ιδιωτικών τους συμφερόντων, τα οποία επεδίωξαν και τελικά πέτυχαν να εξυπηρετήσουν εις βάρος του δημοσίου συμφέροντος. Απλά αυτοί ανήκουν σε μια "συνομοταξία" ανθρώπων, οι οποίοι δεν πληρώνονται με δημόσια "έργα" για τη διαπλοκή τους, αλλά με δημόσιες "θέσεις" και "αξιώματα". Αυτή ακριβώς είναι η συμβολή τους στη διαπλοκή. Αν για τον Μπόμπολα ή τον Λαμπράκη το ζητούμενο ήταν μερικά έργα, γι' αυτούς το ζητούμενο ήταν μερικές θέσεις.

Η συνενοχή τους ήταν αυτήν, που τους έκανε "αγαπητούς" στους διαπλεκόμενους. Όλοι τους ήταν παλαιοί πολιτικοί των γνωστών κομματικών "μαγαζιών", που μας οδήγησαν στο χάος της μεταπολίτευσης. Αυτό είναι το χαρακτηριστικό, το οποίο τους "ενώνει" τόσο μεταξύ τους όσο και με τη "διαπλοκή". Αυτό το χαρακτηριστικό αποκαλύπτει τα ιδιωτικά συμφέροντα που εξυπηρετούν σε σχέση με τα δημόσια ...Τα ιδιωτικά συμφέροντα της χειρότερης και πιο απεχθούς συντεχνίας που γνώρισε ποτέ ο τόπος ...Της συντεχνίας των πολιτικών. Των στην πλειοψηφία τους ανεπάγγελτων πολιτικών. Αυτή είναι η άκρη του "μίτου", για να βρει κάποιος τον λόγο που όλοι οι Πρόεδροι της Δημοκρατίας της μεταπολίτευσης ήταν τόσο άχρηστοι και αδύναμοι ν' αντισταθούν στη λεηλασία του λαού και την κατάλυση του Συντάγματος.

Η επιλογή τους γινόταν μόνιμα με βάση αυτό το "επαγγελματικό" τους χαρακτηριστικό, γιατί αυτό συνέφερε το σύνολο του πολιτικού κόσμου ...Συνέφερε τόσο τους ιδιοκτήτες των κομμάτων όσο και τους κοινούς πολιτικούς. Γιατί; Γιατί γίνεται αυτό, το οποίο είπαμε στην αρχή. Οι πολιτικοί, ενεργώντας ως "συντεχνία", μπορούν να "καπελώνουν" τους πάντες. Από εκεί ξεκινάνε τα πάντα. Από εκεί ξεκινά όλη η παθογένεια της μεταπολίτευσης ...Η παθογένεια των φασιστών, οι οποίοι μας οδήγησαν στη σημερινή αθλιότητα και την νέα Κατοχή ...Των φασιστών, οι οποίοι "μπαστακώθηκαν" στην εξουσία και δεν λένε να

ξεκουμπιστούν με τίποτε ...Οι ήρωες των Αποστασιών, των Πολυτεχνείων, των παριζιάνικων γκόλφ και των μυστικών υπηρεσιών.

Μέσω της "άλωσης" της Προεδρίας της Δημοκρατίας οι κομματάρχες μετατράπηκαν σε "βασιλείς" χωρίς "στέμματα". Οι υπόλοιποι πολιτικοί απλά ακολουθούσαν πάντα τα ίδια συμφέροντα. Ως - στην κυριολεξία - ανεπάγγελτοι, έχουν απόλυτη ανάγκη για την επιβίωσή τους την παραμονή τους στο πολιτικό σκηνικό. Για να διατηρήσουν τα εγκληματικά και κακώς εννοούμενα επαγγελματικά τους προνόμια, έχουν ανάγκη τους διαπλεκόμενους επιχειρηματίες, οι ισχυρότεροι εκ των οποίων τυγχάνει να είναι καί καναλάρχες καί εκδότες. Αυτοί οι διαπλεκόμενοι είναι που τους αναδεικνύουν στο πολιτικό προσκήνιο και αυτοί είναι που τους προστατεύουν από τον ανταγωνισμό. Αυτό τους δίνει τη δυνατότητα να τους εκβιάζουν και αυτό πάντα έχει την "προβολή" του σε δημόσια έργα. Με αυτόν τον τρόπο ήρθε έξω από την πόρτα μας ένα "σκουπίδι" όπως ο Γιούγκερ.

Αυτό ήταν το μέγα ρίσκο των πολιτικών της μεταπολίτευσης. Για να μπορούν να βολεύονται, θέλησαν να ελέγχουν τη θέση του "ελεγκτή" του Συντάγματος. Δεν "έλεγχαν", ώστε να αποσπούν προνόμια και ταυτόχρονα με τη δική τους αθλιότητα έβαζαν στην "τσέπη" του λαού και τους κλέφτες. Μετά τους κλέφτες βουλευτές ήρθαν οι επιχειρηματίες, στη συνέχεια οι ξένοι τοκογλύφοι και έτσι φτάσαμε στη σημερινή αθλιότητα. Γι' αυτόν τον λόγο μιλάμε για μικρές "τρύπες", που είναι υπεύθυνες για μεγάλα "ναυάγια". Για τα μικρά βολέματα των μικρών πολιτικών της "ηρωϊκής" αντιπολίτευσης, άνοιξαν "τρύπες" στο Σύνταγμα. Οι "μικροί" φύλακες του Συντάγματος, είτε εξαιτίας εκβιασμού είτε εξαιτίας "υποχρέωσης", δεν έκαναν το καθήκον τους και η αθλιότητα "πλημμύρησε" το υπό βύθιση ελληνικό "σκάφος".

Κατάλαβε ο αναγνώστης τι λέμε; ...Κατάλαβε πώς πέφτουν ολόκληρες "βασιλεύουσες" από μικρές "κερκόπορτες"; Όλο το μυστικό της σημερινής "άλωσης" του ελληνικού κράτους ήταν ότι η θέση της Προεδρίας της Δημοκρατίας μπήκε στην "περιουσία" αυτού του ιδιαίτερου "επαγγελματικού" χώρου και αυτό είναι παράνομο. Είναι παράνομο η θέση της Προεδρίας της Δημοκρατίας να μονοπωλείται από πολιτικούς. Είναι επικίνδυνο - όπως πλέον αποδεικνύεται και με τα στοιχεία - για τη δημοκρατική λειτουργία αυτό το μονοπώλιο.

Ο "χώρος" της πολιτικής είναι ένας από τους πολλούς "χώρους", στους οποίους μπορούν να δραστηριοποιούνται οι Έλληνες πολίτες ...Ένας "χώρος" ανάλογος του επιστημονικού, του καλλιτεχνικού ή του επιχειρηματικού "χώρου". Γιατί θα έπρεπε ένα αξίωμα, το οποίο προβλέπει καθαρά "καθήκοντα", να μονοπωλείται από τους πολιτικούς; Μόνον σ' αυτόν τον "χώρο" δραστηριοποιούνται οι "άριστοι"; Ένας καλός επιστήμονας δεν μπορεί να εκτελέσει αυτά τα απλά καθήκοντα; Μπορεί να διαπρέπει στην επιστήμη του και δεν μπορεί να μάθει τα απλά προεδρικά καθήκοντα;

Γι' αυτόν τον λόγο μιλήσαμε για συντεχνιακά συμφέροντα των πολιτικών. Ο πολιτικός "χώρος" είναι ένας χώρος όπως πολλοί άλλοι. Έχει τους άριστούς του, όπως έχει και τους τενεκέδες του. Είναι μάλιστα εύκολος χώρος. Σχεδόν ο πιο εύκολος χώρος απ' όλους τους

υπόλοιπους για μια εκ του ασφαλούς επιτυχία. Αυτό είναι απόλυτα λογικό. Ένας χώρος, όπου "διαπρέπουν" οι Ντόρες, οι Γιωργάκηδες, οι Κυριάκοι και οι Νάσοι "ελέω" πατέρων, είναι εύκολος χώρος. Μέχρι και "γαλατάς" του ΛΑΟΣ διέπρεψε σ' αυτόν τον χώρο. Είναι εύκολος ο χώρος, εφόσον έχει αποδειχθεί πως αρκεί να είσαι γλείφτης ή κομματόσκυλο για να "πετύχεις". Δύσκολο είναι να γίνεις "άριστος" στους χώρους όπου ο πατέρας σου ή ο τοπικός κομματάρχης δεν μπορεί να σε βοηθήσει.

Καταλαβαίνει ο αναγνώστης τι λέμε; Η θέση του Προέδρου της Δημοκρατίας δεν είναι πολιτική θέση. Είναι μια θέση, η οποία απλά απαιτεί από τον κάτοχό της μια στοιχειώδη ανθρώπινη ευφυΐα και μια τεράστια ακεραιότητα. Αυτό το δεύτερο χαρακτηριστικό είναι το ζητούμενο για έναν καλό Πρόεδρο. Αυτό είναι το δύσκολο να βρεθεί και γι' αυτό υπάρχουν μέθοδοι για να εξασφαλιστεί. Τι είδους μέθοδοι; Αυτή η θέση λειτουργεί τέλεια, όταν αυτός, ο οποίος την κατέχει, είναι "άριστος" ως πολίτης ...Όταν αυτός ο πολίτης έχει διακριθεί στον χώρο όπου έχει δώσει τον αγώνα της ζωής του. Γιατί; Γιατί, όταν έχεις ένα μεγάλο όνομα, εξαιτίας της προηγούμενης δραστηριότητάς σου, δεν βλέπεις με δέος τους κρατικούς αξιωματούχους και βέβαια - το σημαντικότερο - δεν "παίζεις" με τα κόμματα ...Δεν τα έχεις ανάγκη ...Δεν εκβιάζεσαι. Έχεις να προστατεύσεις τους κόπους μιας "επιτυχημένης" ζωής και δεν κάθεσαι ν' ασχολείσαι με τα ανεπάγγελτα και παρασιτικά "νούμερα" της πολιτικής ...Δεν καταδέχεσαι να είσαι ομοτράπεζος με τους "Αρούληδες" του Κολωνακίου.

Φαντάζεται κάποιος ως Πρόεδρο της Ελληνικής Δημοκρατίας έναν "τεράστιο" επιστήμονα και άνθρωπο, όπως ήταν ο γιατρός Παπανικολάου; Θα "έπαιζε" αυτός με τα κόμματα, διακινδυνεύοντας την παγκόσμια φήμη του; Θα έμπαινε στα "παζάρια" των τυχάρπαστων, οι οποίοι μπορεί να εκλέχθηκαν είτε παριστάνοντας τα "νούμερα" στα καφενεία είτε επειδή είναι "γόνιοι" διασήμων είτε επειδή μοίραζαν τενεκέδες με "τυρί" - κι αυτό έχει γίνει - σε αντάλλαγμα ψήφων; Θα έβλεπε με δέος τους επώνυμους της πολιτικής, οι περισσότεροι εκ των οποίων ξεκίνησαν την καριέρα τους ως κομματικά "τρωκτικά"; Θα μπορούσε ο κάθε "Κούλης" να τον πιέζει ή να τον εκβιάζει, κάθε φορά που θα ήθελε δημόσια περιουσία, για να κάνει τζάμπα ιδιωτικό ίδρυμα στον πατέρα του; Θα μπορούσε να τον απειλεί με αποκαλύψεις για το προηγούμενο κομματικό "παρελθόν" του;

Ένας τέτοιος τεράστιος άνθρωπος θα εκτελούσε στον απόλυτο βαθμό τα καθήκοντά του. Θα σεβόταν το "γράμμα" του νόμου, για να μην βρεθεί ποτέ αντιμέτωπος με τη φθορά. Αν διαπίστωνε ότι "πιεζόταν", σε σημείο ώστε να "τρωθεί" το προσωπικό και το επιστημονικό του κύρος, θα απειλούσε με παραίτηση. Θα έβγαινε δημοσίως και θα αποκάλυπτε στον λαό όλα τα άνομα συμφέροντα και τους φορείς τους, που τον πιέζουν να μην εκτελέσει το καθήκον του. Αυτή είναι η χρησιμότητα του θεσμού της Προεδρίας. Γι' αυτόν τον λόγο ως θέση αφορά τους άριστους και όχι τους τυχαίους. Γι' αυτόν τον λόγο αναζητάμε τον υποψήφιο ανάμεσα στους πετυχημένους πολίτες της κοινωνίας και δεν κάνουμε κλήρωση ανάμεσα στους τυχαίους.

Αυτή η θέση αφορά μόνον αυτούς, οι οποίοι έχουν να προστατεύσουν μεγαλύτερα προσωπικά συμφέροντα από αυτά τα οποία μπορούν ν' αποκτήσουν σε μια περιορισμένης διάρκειας θητεία και εξαιτίας της μικροπολιτικής. Αφορά αυτούς, οι οποίοι έχουν να προστατεύσουν μεγαλύτερη φήμη από αυτήν που προσφέρει εφήμερα ένας απλός κρατικός θώκος. Γι' αυτόν τον λόγο υπάρχουν και οι προδιαγραφές για τον Πρόεδρο. Απαιτείται να είναι "φτασμένος" και όχι απλά "φέρελπις". Γι' αυτόν τον λόγο ορίζεται και ένα ελάχιστο ηλικιακό όριο, προκειμένου να καταλάβει κάποιος το αξίωμα. Απαιτείται να είναι τουλάχιστον σαράντα ετών και άρα να έχει ήδη καταθέσει δείγματα της "γραφής" του στον χώρο όπου διακρίθηκε.

Όλα αυτά στη μεταπολίτευση δεν λειτούργησαν. Γιατί; Γιατί οι Πρόεδροι της Δημοκρατίας πρόδωσαν τη Δημοκρατία, για να εξυπηρετήσουν πρωτευόντως τα ιδιωτικά τους και δευτερευόντως τα συντεχνιακά τους συμφέροντα. Δεν υπηρέτησαν το Σύνταγμα της αξιοκρατίας, που ευνοεί την ελληνική κοινωνία στην αναζήτηση των αρίστων, για να μην φαίνεται η δική τους τεράστια ανυπαρξία. Δεν απέτρεψαν την ανάδειξη των "σκουπιδιών" των καναλιών των διαπλεκομένων, για να φαίνονται οι ίδιοι "γίγαντες". Το αποτέλεσμα ήταν τραγικό. Ολόκληρη η ελληνική κοινωνία οδηγήθηκε στη "σήψη", για να φαίνονται γίγαντες οι νάνοι.

Ακόμα τιμούμε και δοξάζουμε τους "εκτός" μεταπολίτευσης Έλληνες. Πεθαίνουν οι τελευταίοι μεγάλοι Έλληνες και από πίσω ακολουθεί μια κοινωνία της πλάκας και της συμφοράς. Φτωχαίνει διαρκώς η ελληνική κοινωνία, γιατί δεν αναπαράγονται οι "άριστοι" μέσα σ' αυτήν. Ούτε τον τίμιο Βέγγο μπορούμε ν' "αντικαταστήσουμε". Όλα αυτά ξεκινούν από τους άχρηστους, οι οποίοι καταλαμβάνουν με μέσον την κορυφή του μεταπολιτευτικού κοινωνικού μας σταρ σύστημα και ανάμεσά τους είναι και οι Πρόεδροι της Δημοκρατίας ...Οι κατ' όνομα μόνον "Πρώτοι" Έλληνες πολίτες.

Με αυτόν τον τρόπο επιβεβαιώνεται για άλλη μια φορά ότι "το ψάρι βρωμάει από το κεφάλι". Απλά πράγματα. Μόνον στην κοινωνία του Μαντέλη και του Τσουκάτου μπορεί ο Στεφανόπουλος να φαίνεται σαν ογκόλιθος ηθικής. Μόνον στην κοινωνία της Πετρούλας και του Κάτμαν μπορεί ο Παπούλιας να φαίνεται μεγάλος άνδρας ...Ο παλιός καλός και ανύπαρκτος "Δρίτσας" του Ανδρέα.

Ολόκληρο το ελληνικό κράτος κινδυνεύει με "άλωση", γιατί οι νάνοι πολιτικοί άνοιξαν τις "κερκόπορτες" του Συντάγματος για τη συντεχνία τους. Έκλεβαν οι πολιτικοί και οι χορηγοί τους και γρήγορα ανάμεσά τους μπήκαν και οι διεθνείς τοκογλύφοι ...Αυτοί, οι οποίοι σήμερα ζητούν γη και ύδωρ.

Απλά πράγματα. Πράγματα, τα οποία ξεκίνησαν από τον Καραμανλή, συνεχίστηκαν με τον Στεφανόπουλο και συνεχίζουν να υπάρχουν με τον Παπούλια ...Τα πάντα στην εξυπηρέτηση της συντεχνίας των βουλευτών ...Γιάννης κερνά και Γιάννης πίνει. Βουλευτές ήταν αυτοί, οι οποίοι ζητούσαν προνόμια, βουλευτές ήταν αυτοί, οι οποίοι τα ψήφιζαν στη

Βουλή και πρώην βουλευτές ήταν αυτοί, οι οποίοι τα υπέγραφαν ως οι "Πρώτοι" των Ελλήνων, για να γίνουν νόμοι του κράτους.

Όταν βουλευτές είναι οι ενεργούντες και βουλευτές είναι και οι ελέγχοντες, ευνόητο είναι ότι θα περάσει ο οποιοσδήποτε προνομιακός νόμος από τη Βουλή ...Πού μπορούσε να σταματήσει ο οποιοσδήποτε άθλιος και κατάπτυστος νόμος της μεταπολίτευσης; ...Πού μπορούσε να σταματήσει, όταν το μοναδικό "φρένο" βρίσκεται στην Προεδρία της Δημοκρατίας; ...Ποιος θα τον σταματούσε; ...Ο Καραμανλής; ...Ο ιδιοκτήτης της ΝΔ και επαγγελματίας βουλευτής και ο ίδιος; ...Αυτός, ο οποίος έβλεπε ότι με τον νόμο αυτόν θα διασφάλιζε την περιουσία του για πάντα; ...Αυτός, ο οποίος έβλεπε ότι με τον νόμο αυτόν θα ευνοούσε τη συντεχνία του μέσα στην οποία υπήρχαν και φυσικοί παχύσαρκοι και πλατύποδες συγγενείς του; ...Ο πραγματικός "εθνάρχης" όλων των επαγγελματιών βουλευτών της μεταπολίτευσης;

Ποιος τον διαδέχθηκε, για να σταματήσει αυτές τις αθλιότητες; Ο ασήμαντος βουλευτής και αποτυχημένος κομματάρχης Στεφανόπουλος; Ο "καλός" Στεφανόπουλος; Πού βρισκόταν ο Στεφανόπουλος, όταν οι βουλευτές αποφάσιζαν για το συνταξιοδοτικό τους ζήτημα; Όταν παραβίαζαν κατάφορα το σύνολο σχεδόν των συνταγματικών διατάξεων περί ισονομίας και ισοπολιτείας. Όλοι οι Έλληνες πολίτες, για να εξασφαλίσουν το συνταξιοδοτικό τους δικαίωμα, θα πρέπει να ενασχολούνται με το αντικείμενό τους για τριάντα πέντε χρόνια, ενώ για τους βουλευτές αρκεί μια πενταετία. Οι Έλληνες πολίτες θα φτάσουν να συνταξιοδοτούνται στα ογδόντα τους χρόνια, ενώ οι βουλευτές το ίδιο δικαίωμα θα το εξασφαλίζουν στα εξήντα τους χρόνια.

Αυτόν τον προνομιακό και παράνομο νόμο υπέρ των βουλευτικών συμφερόντων ποιος θα τον σταματούσε; Όταν οι ασκώντες την εξουσία "αυτοευνοούνται", χωρίς κανέναν έλεγχο από τους πρώην συναδέλφους τους Προέδρους, ποιος θα τους σταματήσει, όταν επιχειρούν να "ευνοούν" τους διαπλεκόμενους επιχειρηματίες; Με αυτόν το απλό τρόπο ξεκινάει το "γαϊτανάκι" της διαπλοκής. Όταν από αυτούς τους διαπλεκόμενους επιχειρηματίες και τα ΜΜΕ τους εξαρτάται η πολιτική τους επιβίωση, πώς δεν θα τους ευνοήσουν, αν έχουν τη δυνατότητα; ...Όταν από αυτήν την επιβίωση εξαρτάται η δυνατότητά τους ν' απολαμβάνουν και στο μέλλον αυτά τα προνόμια, πως θ' αντισταθούν στον πειρασμό;

Γι' αυτόν τον λόγο μιλάμε για Γιάννη που πίνει και Γιάννη που κερνά. Ποιος θα σταματούσε αυτούς, οι οποίοι έκαναν κατάχρηση της εξουσίας, για να ευνοήσουν τόσο τα δικά τους προσωπικά συμφέροντα όσο και αυτά των χορηγών τους; Οι πρώην βουλευτές και συνάδερφοί τους; Αυτοί, που μας δουλεύουν συστηματικά; Αυτοί, που, όταν "περνούσαν" αυτά τα νομοσχέδια από το γραφείο τους, είτε "δάκρυζαν" για τα Μακεδονικά είτε μας έκαναν ηθικοπλαστικά και πατριωτικά κηρύγματα σαν γυμνασιάρχες της Χούντας;

Αυτά δεν είναι που μας έφεραν στην άθλια κατάσταση όπου βρισκόμαστε σήμερα; Τα προνόμια και οι κύκλοι των ομόκεντρων συμφερόντων. Το μυστικό της "επιτυχίας" των

κλεφτών της μεταπολίτευσης. Οι λίγοι, που ευνοούνταν πολύ αναζήτησαν και πέτυχαν να εξασφαλίσουν τη συνενοχή των πολλών, οι οποίοι θα ευνοούνταν έστω και λίγο. Κάποιοι έγιναν "Βασιλείς" και μεγιστάνες, μοιράζοντας στο πόπολο μερικές κρατικές θέσεις. Αυτή ήταν η άθλια κατάσταση, που μας έφερε στη σημερινή κατάσταση ...Στην κατάσταση της υποτέλειας όπου αγράμματοι, βάρβαροι και απολίτιστοι λογιστές - όπως ο Τόμσεν - βρίζουν έναν ολόκληρο λαό. Σ' αυτήν την αθλιότητα συνετέλεσαν τα μέγιστα οι "μικροί" πολίτες, οι οποίοι παρίσταναν τους "μεγάλους" Προέδρους ...Οι επαγγελματίες βουλευτές, που, για να καταλάβουν τα ύπατα αξιώματα της ελληνικής Πολιτείας, τα έδιναν "όλα" για τη συντεχνία τους. Τα έδιναν όλα στους συναδέλφους τους, οι οποίοι θα τους ψήφιζαν γι' αυτόν τον σκοπό. Πραγματικοί επαγγελματίες.

Ας προσπαθήσει να σκεφτεί κάποιος ποιο επάγγελμα έχει εξασκήσει στη ζωή του ο Παπούλιας ...από τότε που υπάρχει, ζει και "προοδεύει", έχοντας "γαντζωθεί" στα κρατικά "βυζιά". "Εξ' απ' ανέκαθεν"... που θα έλεγε κι ένας "μορφωμένος" του πεζοδρομίου. Από τότε που υπάρχει ως άτομο, ζει κρατική δαπάνη. Τον ταΐζουμε από τότε που δεν υπήρχε καλά-καλά ελληνικό κράτος. Γεννηθείς το 1929, γιος στρατιωτικού. Από το 1929 μέχρι το 1974, που τον "ανακάλυψε" ο Ανδρέας, περιφερόταν στην Ευρώπη ως άεργος "αντιστασιακός". Μεσόκοπος είχε γίνει κι ακόμα περιφερόταν στους δρόμους της "αντίστασης" χωρίς κανένα έργο ή θέση ή καριέρα. Του '29 γεννηθείς ήταν ...και στην "αυγή" της μεταπολίτευσης προσπαθούσε να περάσει σαν "γενιά" του Πολυτεχνείου. Ο σαρανταπεντάχρονος, ο οποίος "ανακατεύονταν" με τους εικοσάχρονους. Γύρισε στην Ελλάδα, χωρίς να έχει παρατήσει τίποτε πίσω του.

"Αντιστασιακός", που, να κωλοβαρούσε στην Ευρώπη, τρώγοντας την κρατική σύνταξη του πατέρα του, μόνον "παπανδρείκός" μπορούσε να είναι. Γιος ανώτατου στρατιωτικού - και άρα δεξιού - , που ν' "αντιστεκόταν" στην Ευρώπη εναντίον της στρατιωτικής Χούντας της Δεξιάς, μόνον "σοσιαλιστής" της ελληνικής μεταπολίτευσης μπορούσε να είναι. Μόνον ο Πάγκαλος μπορεί να τον συναγωνιστεί σε κρατικοδίαιτη "αντίσταση". Ακόμα θα "αντιστεκόταν", αν δεν τον είχε "ανακαλύψει" ο Ανδρέας ...Ο "σωτήρας" του. Έγινε Πρόεδρος της Δημοκρατίας και όλο του το βιογραφικό μπορεί να περιοριστεί σε μία λέξη. ΠΑΣΟΚ. ΠΑΣΟΚ και πάσης Ελλάδας. Παπανδρέου ως το "κόκαλο". Πώς να μην του "δανείσει" στη δύσκολη ώρα;

Γιατί δίνουμε τόση σημασία στο βιογραφικό του; Γιατί κατέλαβε μια θέση, η οποία, όπως αναλύσαμε, για να υπηρετήσει το κοινωνικό συμφέρον, δεν θα πρέπει να είναι πολιτική και θα πρέπει να καταλαμβάνεται από διακεκριμένο Έλληνα. Το ακριβώς αντίθετο, δηλαδή, από αυτό το οποίο αντιπροσωπεύει ο Παπούλιας. Στην πιο κρίσιμη στιγμή της σύγχρονης ιστορίας μας ένας ασήμαντος πολιτικός της "στημένης" μεταπολίτευσης - και ταυτόχρονα μη διακριθείς Έλληνας - παριστάνει τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας. Αυτό, όπως αντιλαμβανόμαστε, είναι το λιγότερο επικίνδυνο αν όχι τραγικό. Ζούμε πλέον καθημερινά την επικινδυνότητά του. Γι' αυτόν τον λόγο η κυβέρνηση του Γιωργάκη δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία ότι θα "περάσει" το Μνημόνιο από την Προεδρία της Δημοκρατίας.

Ποιος θα του το επέστρεφε πίσω ως συνταγματικά απαράδεκτο; Ο "δανειστής" του πατέρα του; Αυτός, ο οποίος μπορεί ακόμα και να εκβιάζεται για εκείνο το "δάνειο";

Ρωτάμε λοιπόν τον αναγνώστη. Ποιος από όλους αυτούς τους λαθρεπιβάτες της πολιτικής και κοινωνικής ζωής, που παρίσταναν τους Προέδρους της Δημοκρατίας της μεταπολίτευσης, ήταν πραγματικά καλός Πρόεδρος; Καλός ήταν ο Καραμανλής που μας "χάριζε" την έξοδο από τη Χούντα, για να μας "χρέωνε" τη Χούντα του κομματισμού; Καλός ήταν ο Στεφανόπουλος, ο οποίος ήταν απών σε όλα τα εγκλήματα της διαπλοκής και μας δίδασκε εκ του ασφαλούς γεωγραφία και ιστορία; Καλός είναι ο Παπούλιας - ο ελέω κράτους πλούσιος - , ο οποίος ζητάει "μείωση" του μισθού του, για να κάνει τον έξυπνο στους φτωχούς που τον πληρώνουν; Πού βρίσκονταν όλοι οι "καλοί" Πρόεδροι μιας κάκιστης μεταπολίτευσης κατά τη διάρκεια της οποίας καταλύονταν τα πάντα; Πού βρίσκονταν αυτοί, οι οποίοι θα σταματούσαν τη διαπλοκή των εξουσιών και την κομματικοποίηση του κράτους;

Ο αναγνώστης μετά από αυτό το κείμενο μπορεί ν' αντιληφθεί τι παιχνίδια παίζονται γύρω από τα πρόσωπα, τα οποία κατά καιρούς καλούνται ν' αναλάβουν τον προεδρικό θώκο. Μπορεί να καταλάβει κάποιος πόσο μεγάλα εσωτερικά και εξωτερικά συμφέροντα παίζονται εξαιτίας αυτής της θέσης. Γι' αυτόν τον λόγο οι πολιτικοί, μέσα στα πλαίσια της συντεχνιακής συνομοσίας, δεν αντιδρούν σε ό,τι συμβαίνει. Γι' αυτό φανατικοί και επαγγελματίες "Πασόκοι" ψήφισαν με τα δύο τα χέρια τον "δεξιό" Στεφανόπουλο. Γι' αυτόν τον λόγο φανατικοί και επαγγελματίες "Δεξιοί" ψήφισαν με τα δύο τα χέρια τον "σοσιαλιστή" Παπούλια.

Όλα μέσα στο ίδιο κόλπο εξυπηρέτησης των ιδίων συμφερόντων είναι. Γι' αυτόν τον λόγο τόσο οι ιδιοκτήτες όσο και οι σφετεριστές των κομμάτων δεν απειλούν αυτήν τη συνωμοτική συμπεριφορά και απλά "παίζουν" τα παιχνίδια τους με τους ίδιους κανόνες. Γι' αυτόν τον λόγο οι κύριοι υπεύθυνοι της σημερινής λεηλασίας του λαού και διαπλεκόμενοι καναλάρχες "λατρεύουν" όλους τους Προέδρους. Τους "τέλειους", οι οποίοι φέρουν άριστα το βάρος των ευθυνών τους. Είναι υποχρεωμένοι να τους παρουσιάζουν σαν "άξιους", γιατί με αυτόν τον τρόπο καλλιεργούν στον κόσμο την άποψη ότι είναι ασφαλές για τον λαό να είναι ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας μονίμως ένα πολιτικό πρόσωπο.

Έχει γίνει τόσο μεγάλη κατάχρηση αυτής της συντεχνιακής αθλιότητας, που στην κυριολεξία προβάλλει ως επείγουσα ανάγκη να νομοθετηθεί μια "θωράκιση" του θεσμού από τα πολιτικά "αρπακτικά". Θα πρέπει ν' απαγορευτεί δια νόμου η κατάληψη αυτής της θέσης από πολιτικό πρόσωπο. Να πάψουν να έχουν τη δυνατότητα οι βουλευτές να ψηφίζουν για τη θέση του ελέγχοντος Προέδρου κάποιον συνάδερφό τους. Το σύνολο της σημερινής παρακμής οφείλεται σε μεγάλο βαθμό σ' αυτήν την "τρύπα", που αφήνει ο συνταγματικός νομοθέτης. Μια "τρύπα", που ο "εθνάρχης" την έκανε "αψίδα" του κομματικού "θριάμβου". Κανένας κομματισμός, κανένα συντεχνιακό προνόμιο και κανένας διαπλεκόμενος καναλάρχης-επιχειρηματίας-εργολάβος δεν θα υπήρχε, αν ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας

ήταν μονίμως ένας σημαντικός Έλληνας και όχι κάποιο ασήμαντο "ζωντανό" από τα γνωστά "κομματοστάσια".

Κάθονται οι Έλληνες απλοί πολίτες και νομικοί επιστήμονες και κάνουν μηνύσεις, εναντίον του νομικά "θωρακισμένου" Πρωθυπουργού και αγνοούν τον πολύ πιο "εύκολο" Πρόεδρο. Εναντίον του Παπούλια έπρεπε να κάνουν τις πρώτες μηνύσεις για το εθνοκτόνο Μνημόνιο ...Εναντίον του "τουρίστα" της Ηρώδου του Αττικού θα έπρεπε να στραφούν νομικά ...Εναντίον του επίορκου και ανίκανου Ανώτατου Πολιτειακού Άρχοντος, ο οποίος εξοφλά τα δικά του ιδιωτικά "γραμμάτια" με εθνικές "επιταγές". Αυτού, που, είτε εσκεμμένα είτε από αδυναμία, ήταν ανίκανος να φέρει εις πέρας τον ρόλο του. Μας δουλεύει ο Καρολάκος. Ο "τίποτας". Ο "αντιστασιακός". Ο πρώην "Δρίτσας" του Ανδρέα.

Ευχόμαστε ο Παπούλιας να είναι ο πρώτος Πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας που θα φύγει κλοτσηδόν και ατιμασμένος από το μέγαρο της Ηρώδου του Αττικού. Πιστεύουμε στον ελληνικό λαό και πιστεύουμε ότι αργά ή γρήγορα θ' αντιδράσει στην προδοσία της πατρίδας του ...Θα αντιδράσει στον δωσιλογισμό των Προέδρων και των Πρωθυπουργών, οι οποίοι τον πρόδωσαν, για να εξυπηρετήσουν τους "δανειστές" μας ...Θα αντιδράσει στους Προέδρους "δανειστές" των Πρωθυπουργών, που εξοφλούνται με εθνικά "ιμάτια".

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΤΡΑΪΑΝΟΥ

Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο - ΕΑΜ Β'

<http://eamb-ydrohoos.blogspot.com>

Υ.Γ.

Άσχετο. Τι είπε πάλι ο γνωστός ανθυπογαλατοσυνταγματολόγος; Πρότεινε στον Παπανδρέου να ορίσει τον Σαμαρά ως Αναπληρωτή Πρωθυπουργό; Αρχηγός κόμματος του Κοινοβουλίου προτείνει "συναλλαγή" μεταξύ Κυβέρνησης και Αντιπολίτευσης, προκειμένου να παρακάμψει τον κοινοβουλευτικό έλεγχο, που επιβάλλει η δημοκρατική μας λειτουργία; Μόνος του τα σκέφτεται όλα αυτά ή τον συμβουλεύει μυστικά κάποιος Στρατηγομπακάλης; Στην κουζίνα της Μαρίκας τα μαθαίνει αυτά τα "ωραία"; Το Σύνταγμα της χώρας το έχει δει καμιά φορά ή νομίζει ότι απλά είναι μια πλατεία; Αυτοί, οι οποίοι τον επέλεξαν και τον ψήφισαν, ανάμεσα σε τι τον διάλεξαν; Ανάμεσα σε Pampers και Ariel;